

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobkyně **F. A.**, zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 11. 2014, č. j. 62 A 89/2014 – 29,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podanou kasační stížností napadá usnesení Krajského soudu v Brně (dále „krajský soud“) ze dne 5. 11. 2014, č. j. 62 A 89/2014 – 29, kterým krajský soud zamítl návrh stěžovatelky na osvobození od soudního poplatku za žalobu (výrok I.), vyzval stěžovatelku k zaplacení soudního poplatku za žalobu (výrok II.) a rozhodl, že stěžovatelka je povinna zaplatit v souvislosti s rozhodnutím krajského soudu o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soudní poplatek ve výši 1.000 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci usnesení (výrok III.).

Ve své kasační stížnosti stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť by jí podle jejího názoru mohla vzniknout nenahraditelná újma, pokud by v mezidobí do meritorního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti shora citovanému usnesení krajský soud řízení o žalobě stěžovatelky zastavil pro nezaplacení soudního poplatku.

Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřila.

Podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom se přiměřeně použijí ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Od 1. 1. 2012, totiž od účinnosti novely s. ř. s., provedené zákonem č. 303/2011 Sb., soud podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem (k výkladu relevantních pojmů

viz též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2012, č. j. 1 As 17/2012, přístupné na www.nssoud.cz).

Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí. Podmínky přiznání odkladného účinku kasační stížnosti již ve své judikatuře Nejvyšší správní soud několikrát vyložil. Lze poukázat například na rozsudek ze dne 22. 7. 2013, č. j. 8 As 77/2012 – 25, ve kterém se uvádí: „*Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy. Je to přitom stěžovatel, na kom vážně břemeno tvrzení i důkazní stran důvodů pro přiznání odkladného účinku. Stěžovatel tedy musí březbu nepoměrně větší újmy jednak dostatečně konkrétně tvrdit a jednak i náležitě doložit. Nejvyšší správní soud není povolán k tomu, aby za navrhovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.*“ V souladu s judikaturou zdejšího soudu je třeba zdůraznit individuální aspekt možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám, závislý pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozhodnutím krajského soudu obává, by pro něj představoval újmu skutečně závažnou a reálnou, nikoliv újmu pouze hypotetickou a bagatelní. (srov. například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 3 As 155/2014 – 41.)

V projednávané věci je kasační stížností napadeno usnesení krajského soudu, kterým byl zamítnut návrh stěžovatelky na osvobození od soudních poplatků. U takového rozhodnutí (jež je svou povahou procesní) lze těžko dovozovat, že by jeho právními následky stěžovatelce reálně mohla vůbec jakákoliv újma vzniknout. Neosvobození od soudních poplatků má právní následky pouze pro řízení, v němž o něm bylo rozhodnuto. Pokud stěžovatelka podala proti tomuto rozhodnutí krajského soudu kasační stížnost, krajský soud vyčká výsledku řízení o podané kasační stížnosti a v řízení do té doby nepokračuje. Ostatně také spis krajského soudu se aktuálně nachází u zdejšího soudu právě v souvislosti s řízením o kasační stížnosti stěžovatelky. Krajský soud tak ani nemůže rozhodnout o žalobě stěžovatelky, dokud nebude rozhodnuto o její kasační stížnosti a spis nebude krajskému soudu vrácen.

Z výše uvedeného vyplývá, že pro případné přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti tomuto rozhodnutí krajského soudu nejsou dány podmínky, neboť stěžovatelce nemůže v mezidobí od podání kasační stížnosti do rozhodnutí o ní hrozit žádná újma spojená s právními následky takového rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že již první z kumulativně uvedených zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebyla splněna. (obdobně uvážil zdejší soud také například v usnesení ze dne 8. 10. 2014, č. j. 3 As 171/2014 – 17.)

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud návrh stěžovatelky zamítl. O samotné kasační stížnosti bude rozhodnuto později.

Nejvyšší správní soud v tomto případě netrval na zaplacení soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu žalobce na osvobození od soudních poplatků není třeba trvat na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost. Důvodem je, že trvání na podmínce uhrazení soudního poplatku za kasační stížnost by znamenalo jen další řetězení řešeného problému a vedlo by k popření cíle, jenž účastník podáním žádosti sledoval, a také k popření vlastního smyslu řízení o kasační stížnosti, v němž má být teprve zkoumán závěr o tom, zda účastník měl být od soudních poplatků

pokračování

osvobozen či nikoliv. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 – 37). Tyto judikatorní závěry je třeba podle názoru zdejšího soudu analogicky vztáhnout také na poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o neosvobození stěžovatele od soudních poplatků, neboť i v tomto případě by z logiky věci trvání na zaplacení soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku vedlo k dalšímu řetězení řešeného problému a popření smyslu řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 7. ledna 2015

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu